

РЕШЕНИЕ

№ 1393

гр. София, 04.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 11.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **1960** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от П. Х. и В. С. срещу решение № Ж-51/21.01.2021 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което на основание чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 за лицензиране на дейностите в енергетиката са дадени задължителни указания за издаване на становище с посочени условия за присъединяване съгласно Наредба 6, Глава пета, Раздел II, с ясно посочени задължения на страните, отговарящи на нормативните изисквания на чл. 27 от ЗЕВИ на [фирма] за присъединяване на „Ф. 30 kWp“, предвидена за изграждане по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ в УПИ-Х-291, кв. 41, [улица], [населено място], общ. Н..

В жалбата се сочи, че оспореното решение е незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и несъответствие с целите на закона. Според дружеството – жалбоподател Комисията е „смесила“ производството по разглеждане на жалби по чл. 22 от Закона за енергетиката (ЗЕ) с това по налагане на принудителни административни мерки по чл. 201 – чл. 204 ЗЕ. Излага доводи, че мрежовият оператор отговаря за надлежното функциониране на мрежата, като определя условията за присъединяване на нови

обекти, съгласно техническите параметри на електроразпределителната мрежа, за да не се допуска влошаване.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител юрк. В. излага съображения за основателност на жалбата. Моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени обжалваното решение. Претендира разноски по делото.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране, чрез юрк. Н., който оспорва жалбата и моли съда за потвърждаване на решението, издадено от административния орган. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – [фирма], чрез управителя М. Т. моли да се отхвърли жалбата като неоснователна.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взима становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 60 - ти състав, след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство първоначално е започнало по жалба с вх. № Е-11М-00-51/16.11.2020 г. на [фирма] срещу [фирма] депозирана в КЕВР. Жалбата по съществото си е относно оплакване от страна на дружеството срещу неясното съдържание на издаденото от Ч. Разпределение България" АД Становище № [ЕГН]/08.09.2020 г. за условията за присъединяване на обект на производител на електрическа енергия към разпределителната мрежа на Ч. Разпределение. Към жалбата са представени цитираните в нея приложения.

Обектът е „Фотоволтаична централа 30 KW" (Ф.), предвидена за изграждане в УПИ-Х-291, кв. 41, [улица], [населено място], общ. Н.. Ф. е заявена при условията на чл. 24, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ).

В изпълнение на задълженията си по чл. 143, ал. 5 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, КЕВР е изпратила писмо до „Ч. Разпределение България” за становище по жалбата на [фирма].

От страна на електроразпределителното дружество е депозирано становище вх. № 100000129386/30.11.2020 г. в Комисията относно така депозираната жалбата. В него жалбоподателят е посочил необходимостта от извършване на техническите условия за присъединяване. Според дружеството присъединяването на Ф. е възможно след изграждане на посочените съоръжения, респ. реконструиране на съществуващите такива.

Към депозираното становище са представени: Заявление № [ЕГН]/31.08.2020 г.; Становище № [ЕГН]/08.09.2020 г.; Нотариален акт № 32, том I, Н.. д. № 52 01 1980 г.; Удостоверение за наследници изх. № 557/10.08.2020 г.; Удостоверение за наследници изх. № 558/10.08.2020 г.; Скица № 164/11.08.2020 г.; Заявление № [ЕГН]/22.10.2020 г.;

Разрешение за строеж №33/07.10.2020 г.; Конструктивно становище; Проект на Ф. -част „Електро“; Проект на Договор № ДПЕР [ЕГН]-неподписан от [фирма].

На 21.01.2021 г. е проведено закрито заседание на ДКЕВР, на което е взето процесното решение № Ж-51/21.01.2021 г. Със същото в т. 1 са дадени задължителни указания на [фирма] за издаване на становище с посочени условия за присъединяване съгласно Наредба 6, Глава пета, Раздел II, с ясно посочени задължения на страните, отговарящи на нормативните изисквания на чл. 27 от ЗЕВИ на [фирма] за присъединяване на Фотоволтаична централа 30 KW", предвидена за изграждане в УПИ-Х-291, кв. 41, [улица], [населено място], общ. Н..

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:
По допустимостта:

Решение № Ж22/15.01.2021 г. е връчено на жалбоподателя на 01.02.2021 г. Жалбата, с която се оспорва решението е подадена с входящ номер на КЕВР от 15.02.2021 г., в рамките на срока за оспорване по чл. 149, ал. 1 от АПК. [фирма] е активно легитимирано да обжалва лице, адресат на оспорения индивидуален административен акт и по този начин са накърнени интересите му.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

По същество на спора:
Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Решение № Ж22/15.01.2021 г. е издадено от компетентния за това независим специализиран държавен орган - КЕВР, в рамките на правомощията му, регламентирани в чл. 22, ал. 1, т. 2 и ал. 7 от ЗЕ, чл. 142, ал. 1, т. 2 и чл. 147 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката. Решението е валидно, обективизирано в предвидената в закона писмена форма и съдържа подробни мотиви, като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. В обстоятелствената част на решението са изложени достатъчно съображения в тази посока, позволяващи да се направи както извод за конкретните мотиви, от които органът се е ръководил при вземането на решението, така и да се извърши преценка за законосъобразност на акта.

Настоящият съдебен състав, като съобрази фактите по делото и като съобрази приложимите нормативни разпоредби намира, че КЕВР при провеждане на административното производство и при постановяване на индивидуалния административен акт е допуснала съществено нарушение на

административнопроизводствените правила.

Правната регламентация на произнасянето от КЕВР по жалби се съдържа в нормите на чл. 22 и чл. 76 ЗЕ, чл. 142 и сл. от Наредба № 3 /21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката и Устройственият правилник на КЕВР, като видно от нормата на чл. 147 от Наредбата Комисията следва да се произнесе по постъпила жалба с изричен акт. В изпълнение на правомощията си съгласно посочените разпоредби от приложимата в случая Наредба, КЕВР може да постанови решение, с което да прекрати преписката, когато не установи нарушение на условията по лицензията или съответно да даде задължителни указания и да определи подходящ срок за изпълнението им, ако жалбата е основателна. При всички положения, обаче, видно от съдържанието на цитираните разпоредби произнасянето от страна на КЕВР следва да е с изричен акт. Възможност за мълчалив отказ не е предвидена. В този смисъл е и съдебната практика на ВАС /Решение № 15145 от 18.11.2013 г. на ВАС по адм. д. № 11689/2012 г., IV о./

Според ал. 7 на чл. 22 от ЗЕ, редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60 от ЗЕ - Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, обн. ДВ, бр. 33 от 5 Април 2013 г.

В случая, изискванията на Наредбата – чл. 144 и сл. са спазени – назначена е работна група, изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение, което обаче е прието в разрез на материалноправните норми на чл. 22, ал. 5 от ЗЕ във вр. с чл. 76, ал. 4 от ЗЕ във вр. с чл. 78, ал. 4 и ал. 5 от ЗЕ във вр. ал. 2 от с.р., както и на чл. 201, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗЕ. В цитираните норми е предвидено, че Комисията текущо контролира съответствието на извършваните лицензионни дейности с условията на издадените лицензии, в това число прилагането на утвърдените от комисията цени, както и проверки на основателността на жалби и сигнали срещу енергийните предприятия, включително за договорни нарушения, неизпълнение на задължения за присъединяване на производители и клиенти към мрежите или прекъсване на снабдяването с енергия или природен газ, като в случаите, когато комисията приеме жалба за основателна тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона.

Относно материалната законосъобразност на акта:

В настоящия случай съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че са изпълнени изискванията на закона относно съдържанието на становището.

Осигуряването на достъп до електропреносната и електроразпределителната мрежа е задължение на енергийните предприятия, лицензирани за осъществяване на съответната дейност, което те са длъжни да изпълнят по отношение на всеки производител и обект за производство, които отговарят на предвидените в закона условия, т.е. изискванията към обектите и производителите на електрическа енергия за присъединяване към мрежите са нормативно установени и лицензиантите не могат да поставят други, допълнителни изисквания или да извършват друга преценка извън

тази относно спазването на нормативните изисквания. Присъединяването на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници към разпределителната мрежа с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, е регламентирано в чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. В чл. 26 от същия закон е предвидено, че в случаите по чл. 24 се подават искания за проучване на условията и начина на присъединяване пред съответния оператор на електрическа мрежа при условията и по реда на наредбата по чл. 116, ал. 7 от Закона за енергетиката. За обектите по чл. 24, т. 1 условията за присъединяване се определят в становище, което се издава в срок до 30 дни от постъпване на искането (ал. 3), а договор за присъединяване се сключва при условията, определени в становището по, ал. 3, и при издадено разрешение за строеж.

Подробната регламентация на реда за присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по реда на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ се съдържа в Глава пета, Раздел II от НАРЕДБА № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи (Наредба № 6, Наредбата). Съгласно чл. 87 от Наредбата лицето, което предвижда да изгражда обект за производство на електрическа енергия, отговарящ на условията на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ, подава към оператора на съответната разпределителна мрежа писмено искане за проучване на условията и начина на присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници. То следва да е титуляр на право на собственост върху имот, в който се предвижда да бъдат изградени обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии, както и да е заплатило цена за проучване на условията и реда на присъединяване по ценоразписа на услугите на съответния мрежови оператор.

Съгласно чл. 88, ал. 3 операторът на разпределителната мрежа може да поиска допълнителна информация за характеристиките на присъединявания обект, като лицето, поискало проучването, е длъжно да я предостави в 14-дневен срок. В противен случай, както и ако не отстрани непълнотите и несъответствията в предвидения срок, процедурата по присъединяване на обекта се прекратява (ал. 7).

Операторът на разпределителната мрежа може мотивирано да откаже да присъедини обекта към съответната мрежа в заявения срок за въвеждане на централата в експлоатация и да предложи нов срок за договаряне (чл. 90, ал. 1 от Наредбата). Съгласно чл. 91 от Наредбата в приложимата редакция операторът на разпределителната мрежа извършва проучване, определя условията, изготвя и предоставя писмено становище за присъединяване на лицето, подало искане за присъединяване, в срок до 30 дни от датата на постъпване на искането. Лицето, получило становището, може да обжалва предложените условия за присъединяване пред КЕВР при условията и по реда на чл. 22 ЗЕ.

Съгласно чл.27 ал.1 ЗЕВИ разходите за изграждане на съоръжения за присъединяване на енергиен обект на производител към съответната мрежа до границата на собственост на електрическите съоръжения са за сметка на производителя. Подобно задължение се открива и в чл.116 ал.3 ЗЕ и в чл.31 ал.3 от Наредба № 6. Чл.29 ал.1 от Наредба № 6 определя и къде се намира границата на собственост при разпределителна система на ниво ниско напрежение .Я. е и разпоредбата на чл.72 ал.4 от Наредба № 6, че разширението и реконструкцията на преносната и разпределителната мрежа, свързани с присъединяването на електрическа централа, се извършват от мрежовия оператор и са негова собственост.

„Ч. електроразпределение България“ само определя и изготвя становището, след което изготвя проект на договора, който предоставя на присъединяваната страна, при техническите изисквания, съдържащи се в издаденото становище.

Видно от съдържанието на становището, за присъединяването на обекта към електроразпределителната мрежа е необходимо да се извърши след изграждане на посочените енергийни съоръжения, респ. реконструкция на съществуващите такива. В т. 5 „Изграждане на съоръжения за присъединяване“, т. 5.2 от становището е посочено, че изграждането на съоръжението за присъединяване ще се определи след сключване на договор за присъединяване и съгласуване на проектите за съоръжения. Спорно по делото е записът именно в така цитираната точка, като за заинтересованата страна в процеса е неясно съдържанието на записаното и вменените с него задължения за страните.

Съдът споделя доводите изложени от страна на административният орган, че така в така даденото становище няма яснота и конкретизиране на задълженията на дружеството жалбоподател, освен тези лаконично посочени в т. 5.1 от становището. Не е изчепрателно ясно от кого следва да бъде извършено предписанието за реконструкция или изграждане на нови съоръжения преди границата на собственост. Както правилно е посочила КЕВР, следва да е налице конкретика в становището, че всичко от техническите условия за присъединяване, касаещо съоръженията за присъединяване преди границата на собственост на съоръженията до мястото на присъединяване , трябва да се извърши от и за сметка на мрежовия оператор.

Липсва и яснота и относно това как ще бъде изпълнено изискването на чл. 27 от ЗЕВИ относно разходите за изграждане на съоръжения за присъединяване на енергиен обект на производител към съответната мрежа. Основателно КЕВР е посочила, че в становището задълженията на жалбоподателя и заинтересованата страна в процеса не са ясно разграничени.

Като носител на лицензията за разпределение жалбоподателят има задължения по ЗЕ, ЗЕВИ и Наредба № 6, като съгл. чл.95, ал.1 от същата наредба [фирма] да изготви работните проекти за изграждане на съоръженията за присъединяване на обекта към разпределителната мрежа, а в ал. 3 на чл. 95 от Наредба № 6 е посочен и срокът за изграждане от

оператора на присъединителните съоръжения.

Липсата на ясни задължения на страните в издаденото становище и несъответствието му на чл. 27 от ЗЕВИ и Наредба № 6 относно задълженията за изграждане на съоръжения за присъединяване от границата на собственост на електрическите съоръжения до мястото на присъединяване, както и за развитие- реконструкция и модернизация на електрическите мрежи във връзка с присъединяването, които безусловно в закона са посочени, че са за сметка на собственика на съответната мрежа – [фирма] предпоставят законосъобразността на решението на КЕВР в насока на неяснотата на съдържанието на задълженията на страните в становището. Също така тя съществува и по отношение на цената на присъединяването. Съгл. чл. 29, ал. 9, вр. чл. 24 от ЗЕВИ, тя е индивидуална и включва разходите за изграждане на съоръженията за присъединяване. Съгласно чл. 27, ал. 2 от ЗЕВИ разходите са за собственика на мрежата, а съгл. чл. 27, ал. 1 от ЗЕВИ-за собственика на присъединявания обект.

Неоснователно е възражението, че КЕВР не е изпълнило задължението си за изработване на Методика в съответствие с чл. 29, ал. 9 от ЗЕВИ, поради което не е възможно определяне на цена за присъединяване, освен по правилото, че производителят следва да поеме разходите за собственото си присъединяване. Липсата на методика, не освобождава електроразпределителното дружество от задължението му да спази императивните изисквания на чл. 27 от ЗЕВИ.

Ето защо, съдът намира, че издаденото становище за присъединяване по чл. 24, т.1 от ЗЕВИ противоречи на закона, поради което КЕВР обосновано е приела, че жалбата [фирма] за основателна и следва да бъде уважена, като бъдат издадени задължителни предписания за продължаване на процедурите за присъединяване.

По изложените съображения съдът приема за законосъобразно оспореното решение на регулаторния орган, с което предвид установеността на твърдяното от жалбоподателя пред КЕВР, нарушение, извършено от Ч. Разпределение България ЕАД са дадени задължителни законосъобразни указания за отстраняването му. Поради това жалбата, по която е образувано съдебното производство, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 78 ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 60 -ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № Ж-51/21.01.2021 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от П. Х. и В. С. – членове на Управителния съвет, да заплати на КЕВР сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: